

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/174/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916217583
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7916217583.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: X., o zaplatenie 1.481,91 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 6Csp/318/2016-62 zo dňa 27.11.2017 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v zrušenom rozsahu vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom konanie v časti sumy 252,49 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 16.11.2016 do zaplatenia zastavil (I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 580,- € s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 16.11.2016 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III.) a náhradu trov konania stranám sporu nepriznal (IV.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155) domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.481,91 € s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že medzi ním a žalovaným bola dňa 12.7.2013 uzatvorená zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver s dohodnutým úrokom 22,80 % a schváleným úverovým rámcom 600,- € a žalovaný sa zaviazal platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 20,- €. Pretože úver riadne nesplácal, právny predchodca žalobcu ku dňu 31.10.2016 vystavil výpis z bankovej knihy s konečným debetným zostatkom na kartovom účte vo výške 1.481,91 €, pozostávajúci z položiek istiny, poplatkov, štandardného úroku a sankčného úroku; žalovaný dlžný zostatok v stanovenej lehote do 15.11.2016 nezaplatil, preto sa žalobca domáhal i úrokov z omeškania od 16.11.2016 do zaplatenia.

3. Súd prvej inštancie vec právne posudzoval podľa ustanovení § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), § 52 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu VÚB, a.s. ako veriteľom a žalovaným v pozícii dlžníka dňa 12.7.2013 bola uzatvorená zmluva o vydaní a používaní pôžičkovej karty QUATRO, ktorú súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý osobitný druh revolvingového úveru s úverovým rámcom 600,- € a s dohodnutou mesačnou splátkou úveru 20,- €, jednotlivými výbermi žalovaný odčerpal finančné prostriedky 600,- € a pôvodnému veriteľovi uhradil sumu 20,- €, úver následne nesplácal, preto veriteľ ku dňu 2.1.2014 vyhlásil okamžitú splatnosť

celého úveru. Súd skúmal obsahové náležitosti zmluvy a zistil, že zmluva v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v zmluve sa uvádza len výška splátky 20,- € bez bližšej špecifikácie. Zmluva takisto neobsahuje povinnú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Údaj o konečnej splatnosti úveru je jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Vyžaduje sa časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Podľa posúdenia súdu prvej inštancie zmluva neobsahuje ani ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie vychádzal z úvahy, že údaj o RPMN sa dá určiť na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú vlastne v tomto čase zistiteľné. Iná je situácia v priebehu úverového vzťahu v podobe revolvingového úveru, no napriek tomu nemožno pripustiť situáciu, aby uvedenie jednotlivých čiastok úveru bolo svojvoľné, pretože musí obsahovať prehľadné vymedzenie povinnosti dlžníka tak, aby sa vedel už na začiatku úverového vzťahu zorientovať, aké nároky vo vzťahu k nemu môže žalobca uplatniť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pretože žalovaný v prospech žalobcu uhradil sumu 20,- €, reálne mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 600,- €, na istine úveru je povinný zaplatiť žalobcovi ešte sumu 580,- €, a preto súd zaviazal žalovaného na zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu 580,- € spolu s úrokmi a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Keďže žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, súd ho zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy 580,- € v požadovanej výške 5 % ročne od 16.11.2016 do zaplatenia. Vzhľadom na späťvzatie žaloby v časti istiny 252,49 € s prísl., súd postupom podľa § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vzhľadom na to, že žalobca bol v spore úspešný v miere 39,14 % a úspech žalovaného predstavuje 60,86 %, vznikol žalovanému nárok na náhradu trov konania, avšak nakoľko žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, preto súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

4. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania, napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Navrhol rozsudok v napadnutom výroku zmeniť a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.229,42 € a 5 % úrokmi z omeškania ročne od 16.11.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu právnemu názoru o bezúročnosti úveru, právny názor súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu neuvedenia doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z.), nie je správny. Poukázal na to, že žalovanému bol poskytnutý osobitný typ spotrebiteľského úveru, a to revolvingový úver, ktorý je typický tým, že ho veriteľ dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Z objektívnych dôvodov nie je možné určiť termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je typický pre splátkové úvery uzavreté na dobu určitú. K uvedeniu doby trvania úverového vzťahu odkázal na čl. X. bod 60 Obchodných podmienok (ďalej tiež len „OP“), ktoré sú súčasťou zmluvy, v zmysle ktorých sa úverová zmluva uzatvára na dobu neurčitú, čím je splnená zákonná povinnosť uvedenia doby trvania zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) z.č. 129/2010 Z.z. V článku III. a V. zmluvy je uvedené, že termín splatnosti štandardnej mesačnej splátky je 15. deň v kalendárnom mesiaci a bude uvedený vo výpise. Rovnako za nesprávny považoval právny názor súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.), ktorý je v rozpore s čl. 10 Smernice EP a Rady č. 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň je v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 zo dňa 9.11.2016, Home Credit Slovakia, a.s. cúa Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Z tohto rozhodnutia možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Žalobca mal za to, že jeho právny predchodca neporušil žiadne povinnosti, preto mu vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Zároveň poukázal na

rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-565/2012 zo dňa 27.3.2014. podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie C-348/2014 zo dňa 9.7.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 (ktorá predchádzala Smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru primeraná.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods.1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a rozsudok v napadnutom zamietavom výroku nie je vecne správny, preto ho odvolací súd v tomto výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písmen f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že pri závere o nesprávnych skutkových zisteniach musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 ust. § 133 až 135 O.s.p.).

9. K odvolaciemu dôvodu upravenému v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, spočívajúcemu v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo aplikoval na zistený skutkový stav alebo z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

10. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok a právnej argumentácie žalobcu uvedených v odvolaní dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobca opodstatnene uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písmen f) a h) CSP, lebo súd prvej inštancie nesprávne interpretoval a aplikoval právny predpis (relevantné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), neprihliadol na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej a pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávnych skutkových zistení. Rozsudok v napadnutej zamietavej časti nie je zákonný a vecne správny z dôvodov uvedených v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a keďže vytknuté pochybenia súdu prvej inštancie nebolo možné napraviť v odvolacom konaní, odvolaciemu súdu neostávalo iné ako rozsudok

v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušiť a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

11. Súd prvej inštancie pri posudzovaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným síce správne vychádzal zo spotrebiteľskej povahy veriteľsko-dlžníckeho vzťahu strán z tejto zmluvy a vec správne posudzoval tiež podľa právnych noriem spotrebiteľského práva vrátane príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluvu však nepodrobil dôslednému skúmaniu z hľadiska splnenia zákonných podmienok a náležitostí zmluvy predpísaných týmto zákonom a podľa zásad ustálených v právnej praxi. Za osobitné nedostatky zmluvy súd nesprávne považoval absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (členenia splátok), ako aj neuvedenie doby trvania úverového vzťahu a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z čoho vyvodil nesprávny právny záver, že zmluva z dôvodu absencie týchto zákonných náležitostí je bezúročná a bezpoplatková.

12. Pokiaľ súd prvej inštancie záver o zániku nároku veriteľa (žalobcu) na úroky a poplatky požadované v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru v danej veci vyvodil z absencie konkrétnej vnútornej skladby, resp. členenia tej ktorej anuitnej splátky v zmluve (údaja o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., toto zák. ustanovenie nevyložil eurokonformne, v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. V súvislosti s výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky pri eurokonformnom výklade predmetného zák. ustanovenia vyslovil názor, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu a vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny, a aká časť na úroky a poplatky. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu, pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Najvyšší súd SR uviedol, že v žiadnom prípade nemožno z tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. vyvodiť, že zámerom zákonodarcu bolo sprísniť požiadavku zakotvenú v článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice EP a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorého zmluva o úvere má zrozumiteľne a stručne uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

13. V danej veci nemožno súhlasiť ani s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého údaj o konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve výslovne uvedený konkrétnym dátumom. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. je transpozíciou článku 10 ods. 2 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovuje dobu trvania zmluvy o úvere. Táto náležitosť je vyjadrená v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. tak, že zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ani v tomto prípade nemožno dospieť k záveru, že zámerom zákonodarcu bolo v predmetnom ust. upraviť, resp. sprísniť požiadavku odlišne od jej vymedzenia v článku 10 ods. 2 písm. c) Smernice. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona možno vyvodiť, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum; na vymedzenie dĺžky trvania zmluvy o úvere postačuje jej uvedenie dostatočne určitým spôsobom, umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky, a tým aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vychádzajúc z obsahu uzavretej zmluvy zo dňa 12.7.2013 (č.l. 8 - 9), je zrejmé, že deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky bol uvedený v časti V. zmluvy - 15. deň v kalendárnom mesiaci. Podľa posúdenia odvolacieho súdu teda úverová zmluva jednoznačne obsahuje údaj o termínoch splatnosti splátok a spĺňa náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy a z tohto dôvodu nejde o úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona.

14. Súd prvej inštancie vo svojich záveroch v prejednávanej veci náležite nepremietol ani povahu úveru, ktorý mal byť žalovanému poskytnutý. Niet totiž pochybností o tom, že žalovaný mal úver čerpať prostredníctvom kreditnej platobnej karty, ktorý sa od štandardného úveru odlišuje najmä jeho revolvingovým charakterom. Revolvingový úver je automaticky obnovovaný úver, ktorý možno čerpať opakovane, vždy do výšky úverového limitu; úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu, preto počet splátok úveru ani jeho konečnú splatnosť vopred nemožno určiť. Pri takomto type úveru vzniká medzi poskytovateľom a klientom dlhodobý vzťah, ktorý klientovi umožňuje čerpať akúkoľvek čiastku peňažných prostriedkov, kedykoľvek ju potrebuje, a teda aj opakovane - až do výšky schváleného úverového rámca. Špecifické podmienky revolvingového úveru už vo svojej podstate vylučujú možnosť vyjadrenia údajov, ktoré zákon predpokladá u štandardných úverov. Veriteľ ani dlžník v čase uzavretia zmluvy nepoznajú základné úverové parametre, predovšetkým ale výšku čerpaného úveru, časové súvislosti jeho splácania a cez to ani výšku celkových nákladov spojených s úverom, čo logicky predurčuje možnosť len ich rámcovej zmluvnej úpravy, vychádzajúcej z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V posudzovanej zmluve o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty uzavretá dňa 12.7.2013 v jej časti V. Vyhlásenia klienta (bod 1) nesporne bol uvedený indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) - 25,89 %, ako aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (687,42 €) v zmysle zákonnej požiadavky vymedzenej ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z., ktoré boli vypočítané na základe predpokladaných údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa Prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Preto ani z tohto dôvodu s použitím ust. § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona nemožno úver poskytnutý žalovanému považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako to v danej veci nesprávne posúdil súd prvej inštancie.

15. Nesprávne skutkové závery ohľadne úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia, nevyhnutne viedli súd prvej inštancie k nesprávnemu právnomu záveru, že z dôvodu absencie týchto povinných údajov v úverovej zmluve, je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Súd prvej inštancie v konečnom dôsledku vedený týmto nesprávnym právnym záverom, obsahu úverového vzťahu strán nevenoval náležitú pozornosť, preto bude jeho povinnosťou v ďalšom konaní odstrániť vytknuté nedostatky svojho doterajšieho postupu a rozhodovania, zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre správne posúdenie obsahových náležitostí úverovej zmluvy podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia a z hľadiska spotrebiteľského práva a dôvodnosti ostávajúcej časti predmetu konania (úrokov a poplatkov), ktorý žalobca skutkovo vymedzil v podanej žalobe. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré žalobca v priebehu konania už predložil, ktoré strany navrhnú v nastávajúcom priebehu konania alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP.

16. Pri právnom posúdení nároku bude súd prvej inštancie mať na zreteli tiež interpretačné závery formulované Súdnym dvorom EÚ v rozsudku C- 42/15 z 9.11.2016 Home Credit, a.s. proti Kláre Bíróovej i závery právnej praxe vyslovené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018, 3Cdo 56/2018 zo 17.4.2018, bude rešpektovať právny názor vyslovený v tomto zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), a po vyhodnotení všetkých dôkazov podľa zásad uvedených v § 191 a nasl. CSP o žalobe v zrušenom rozsahu opätovne rozhodne.

17. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti

ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.